

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2097/2022
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Продановић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Зеленило“ из Панчева, чији је пуномоћник Зоран Крстић адвокат из ..., уз учешће Града Панчева као умешача на страни туженог, којег заступа Градско правобранилаштво, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4953/21 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4953/21 од 12.01.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4953/21 од 12.01.2022. године у првом ставу изреке и пресуда Основног суда у Панчеву П1 631/19 од 01.09.2021. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке, тако што се:

- **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату новчаног износа од 73.546,52 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2016. године до 30.10.2019. године, у траженим износима са законском затезном каматом;

- **УСВАЈА** противтужбени захтев и **УТВРЂУЈЕ** да тужилац, као запослени код корисника јавних средстава, нема право на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора према Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије од 18.03.2015. године и Посебном колективном уговору за јавна и јавна комунална предузећа Града Панчева од 25.06.2015. године за време важења Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник Републике Србије“ број 116/2014);

- **ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 85.129,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име трошкова поступка исплати туженом износ од 73.500,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 631/19 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је ступање Града Панчева у парницу у својству умешача на страни туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2016. године до 30.10.2019. године исплати тужиоцу укупан износ од 73.546,52 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је прејудицијелни противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да тужилац, као запослени код корисника јавних средстава, нема право на наплату - исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора према Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије од 18.03.2015. године и Посебном колективном уговору за јавна и јавна комунална предузећа Града Панчева од 25.06.2015. године за време важења Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник Републике Србије“ број 116/2014), као и да се тужилац обавезе да надокнади туженом све парничне трошкове са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 85.129,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4953/21 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе туженог и умешача на страни туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 631/19 од 01.09.2021. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев умешача на страни туженог за накнаду трошкова састава жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, посебна ревизија туженог у овом спору је дозвољена због одступања другостепене пресуде од правног става ревизијског суда изнетог у одлукама донетим у истим чињенично-правним споровима и ради уједначавања судске праксе.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у спорном периоду запосленом - тужиоцу исплаћивао накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора у складу са својим Правилником о зарадама, накнадама зараде, додацима на зараде и друга примања од 20.12.2015. године. У том периоду на снази су били Посебни колективни уговор за јавна комунална предузећа на територији Републике Србије („Службени гласник Републике Србије“ број 27/15 ... 94/19) и Посебан колективни уговор за јавна и јавна комунална предузећа Града Панчева („Службени гласник Републике Србије“ број 59/15). Оба Посебна колективна уговора садрже идентичну одредбу о висини накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, у висини од најмање $\frac{1}{12}$ месечно од 75% просечно исплаћене зараде по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике за претходну годину.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату разлике између исплаћених износа регреса за коришћење годишњег одмора и износа ове накнаде предвиђене поменутиим Посебним колективним уговором. Висина овог потраживања утврђена је вештачењем.

Нижестепени судови су такав тужбени захтев усвојили. По становишту судова, тужилац основано потражује мање исплаћену накнаду на име регреса у складу са посебним колективним уговорима, а правило из члана 4. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних пријмања код корисника јавних средстава (у даљем тексту: Закон) не односе се на ову врсту накнаде. Из истих разлога судови су одбили противтужбени захтев.

По становишту Врховног касационог суда, на утврђено чињенично стање нижестепени судови су погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 4. став 1. Закона (на снази од 28.10.2014. године) прописано је да су ништаве одредбе општег или појединачног акта којима се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи на основу којих се повећава износ плате и другог сталног примања код субјеката из члана 2. тог Закона, који је донет за време његове примене. Циљ тог закона дефинисан је у његовом члану 1, као очување финансијског система у Републици Србији и система плата и зарада у јавном сектору. Под зарадом се, у смислу члана 105. Закона о раду, на који сходно упућује и Закон подразумевају и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора.

Поменути посебни колективни уговори донети су након ступања на снагу Закона, због чега су ништаве одредбе тих аката којима се предвиђају елементи на основу којих се повећава зарада. Накнада која је предмет овог спора представља саставни део зараде, па посебним колективним уговорима донетим након ступања на снагу Закона она није могла бити повећана.

Следствено изложеном, тужилац нема право на исплату тражене разлике, због чега су обе нижестепене пресуде преиначене тако што је одбијен тужбени а усвојен противтужбени захтев и на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези са члановима 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженом су досуђени трошкови поступка за састав одговора на тужбу, противтужбе и два образложена поднеска у износу од по 5.000,00 динара, заступање на три одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара и једном неодржаном рочишту у износу од 6.000,00 динара у складу са Адвокатском тарифом. Туженом нису признати трошкови другостепеног и ревизијског поступка јер нису одређени у складу са чланом 163. став 2. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић